

Хензел и Гретел през очите на заека на HealthEDU

Участници:

- Хензел;
- Гретел;
- Бащата (дървар);
- Вещицата;
- Птички (3 или 4 деца);
- Мишки (3 или 4 деца);
- Пчелички (3 или 4 деца);
- Катерици (3 или 4 деца);
- Зайци (3 или 4 деца);
- Разказвач – един възрастен.

Необходими материали:

- Малки човки за птичките, шалове за крила;
- Малки заоблени уши и дълги опашки за мишките;
- Дълги розови уши и пухкави опашки за зайчетата;
- Раирани блузи, остри жила и крила за пчеличките.

Приказката

Имало едно време един много беден дървар, който живял в малка къщичка в гората заедно с двете си деца – Хензел и Гретел. Семейството било толкова бедно, че бащата и неговите деца често вечеряли единствено купичка картофи или ориз и парче сух хляб, ако вечеряли изобщо. Децата виждали колко тъжен и отчаян бил баща им в опитите си да осигури тяхната прехрана, затова един ден решили заедно да тръгнат далеч от дома в търсене на начин да помогнат на малкото им семейство да оцелее.

Хензел утешавал Гретел., „Не се притеснявай, сестричке! Когато решим да се върнем, ще можем да намерим пътя към дома“, каза той, шумугвайки се в кухнята, за да напълни джобовете си с трохички хляб – единствената храна, която бе останала в къщата.

Призори, когато дърварят помолил Хензел и Гретел да отидат с него в гората, за да му помагат, децата се измъкнали незабелязано и продължили да вървят съвсем сами. Тъй като навлизали все по-навътре в гората Хензел пукал по една трохичка тук и там по мъхестата зелена пътека.

Вървели, вървели, докато изведнъж се натъкнали на една странна къщичка на средата на една поляна. Когато Хензел и Гретел се приближили до нея, с изненада открили, че тя е направена от бонбони, сладкиши, глазура, бисквити и шоколад.

„Това е шоколад!“ ахна Хензел докато отчупваше парче шоколадова мазилка от стената.

„А това е глазура!“ възкликна Гретел, изяждайки друго парче от стената.

Прегладнели, но много доволни, децата започнали да отчупват и ядат сладки късове от къщичката.

„Не е ли вкусно?“ каза Гретел с пълна уста. Тя никога не била яла толкова много захар в живота си.

„Ще останем тук!“ отсече Хензел, дъвчейки късче нуга. Тъкмо когато щяха да опитват парченце от бисквитената врата, тя тихичко се отвори.

„Така, така!“ каза възрастна жена, надничаша с лукав поглед.

„Влезте! Влезте, няма от какво да се страхувате!“ продължи старицата. За нещастие на Хензел и Гретел, обаче, захарната къщичка бе на една стара вещица, която дебнела за непредпазливи дечица, а вкусната къща била само за примамка.

„Ти си нищо друго освен кожа и кости!“ казала вещицата, заключвайки Хензел в клетка. „Ще те угоя и ще те изям!“

„Ти можеш да се заемеш с домакинската работа“, каза тя на Гретел мрачно, „след което ще изям и теб!“

Когато нощта падна, двете деца се опитваха да заспят, но се чувстваха наистина зле, заради всичките сладки храни, които бяха изяли. Не можеха да си починат – Хензел в клетката, а Гретел в твърдото си дървено легло. На сутринта, когато все още се чувствали замаяни, двете деца решили, че ако искат да избягат живи, трябва да не ядат сладкишите, с които вещицата ще се опита да ги угои.

За техен късмет злата старица имала много лошо зрение, а когато Гретел замаза очилата ѝ с масло вещицата съвсем не виждаше. Тя не успя да забележи, че купчините бонбони, които бяха хвърлени в дъното на клетката на Хензел и под креватчето на Гретел са останали непокътнати.

Гретел успя да донесе малко плодове за двамата от няколко овощни дръвчета, намиращи се извън къщата. На третия ден обаче вещицата изгубила търпение и решила, че е време да изяде Хензел независимо дали се е угоил или не.

„Запали огнището!“ каза тя на Гретел. „Ще хапна вкусно печено момче днес!“ Малко по-късно гладна и нетърпелива, тя продължи: „Изтичай да видиш дали пещта е достатъчно гореща.“ Гретел се върнала и през сълзи казала „Не мога да преценя дали е достатъчно гореща или не.“ Вещицата гневно се разкрещяла на малкото момиченце:

„Безполезно дете! Аз сама ще проверя готова ли е пещта.“ Когато обаче вещицата се навела, за да надникне вътре и да види дали добре гори огънят, внезапно Гретел я блъснала така силно, че старицата влетяла в пещта, след което момичето бързо затворило врата. Вещицата си получила заслуженото. Гретел се затичала да освободи брат си и двамата заедно се уверили, че врата на пещта е плътно затворена. Сред вещите на злата старица децата открили огромно ковчеже, пълно със златни монети.

„Това може да спаси семейството ни и повече никога да не гладуваме.“, каза Хензел вземайки ковчежето, готов да отново да намери пътя към дома им.

Когато децата поемат по пътеката, която ги довежда до къщата на вещицата, те с изненада откриват, че очевидно гладни птички и мишки са изяли всички трохички, които били пусkali по пътеката, за да им покажат пътя обратно към къщи. В отчаянието си Хензел и Гретел продължавали да се вървят и да навлизат все по-навътре в гората.

Високо, скрити в короните на дърветата, птички наблюдавали и говорили помежду си: „Това са малките дечица, чиито хляб ни нахрани онзи ден и които ни освободиха от злата вещица, която отравяше нашата гора. С всяка измината крачка те се отдалечават все повече от дома си, а от глад силите им ги напускат. Трябва да им помогнем!“

Долу, скрити в своите дупки, мишките също говорили: „Това са малките децата, които ни нахрани със своите трохички хляб и ни спасиха от тъмната магия на злата вещица. Те се лутат все повече и повече. Силите им съвсем скоро ще ги напуснат.“ Трябва да им помогнем!“

Така малките птички отлетели в далечината до едни овощни дървета и набрали различни плодове. Разказали и на горските пчелички за бедата, в която са изпаднали децата, и те решили да споделят с Хензел и Гретел своя мед. Птичките разговаряли също така и с катеричките, които от своя страна се съгласили да споделят събраните от тях орехи.

В същото време мишките изтичали до полето, откъдето събрали купчина сухи слънчогледови семки. Те дори успели да помоят за помощ и горските зайчета, които веднага се съгласили да помогнат на децата като има дадат от своите моркови и салати.

Междувременно, Хензел и Гретел продължавали да се лутат – наляво, надясно, нагоре и надолу по хълма – без ясна посока и без останала и капка сила.

Малките горски помощници не владеели езика на хората, но били изключително умни! Птичките, групирани в ято и със силни гласове започнали да пеят, като по този начин насочили децата по пътя, водещ към дома им. Двете деца се заслушали в прекрасната песен и решили да се доверят на птичките и да ги последват. Били на края на силите си, когато рояк от жужащи пчели и няколко малки катерички им донесли орехи и мед.

Децата били смаяни! Те благодарили на всички свои помощници и със свежи сили поели отново по пътя, следвайки омайната песен на птичките. Скоро обаче отново се

почувствали изморени от дългия път. Тогава се появили ято гълъби с малки круши и ябълки в човките си, отдолу на земята пък мишки разтваряли малките си шепи, пълни със семки. Изумени отново децата благодарили на малките горски животинки, че им помогнали да си възстановят силите чрез витамини и плодова захар. Тръгвайки след песента на птиците, този път били уверени, че са на прав път.

С падането на нощта, гората ставала все по-тъмна и по-тъмна, докато накрая настанал истински мрак. Птичките замлъкнали. Тогава малки светулки, също искащи да помогнат на децата, осветили пътя към къщата на бедния дървар, която била все по-близо. Нощта била наистина студена и ако Хензел и Гретел не успеели да стигнат до дома, те биха могли да замръзнат. Светулките правели всичко възможно да водят децата в тъмнината, а през същото това време горските зайчета тичали наоколо с пресни моркови, които носели специално за изпадналите в беда братче и сестриче. Децата лакомо си похапнали морковчета и отново се заредили със свежи сили от всички витамини и минерали, съдържащи се в тях. Полезните моркови подобрили тяхното зрение и те веднага забелязали в далечината мъжделивите светлини на бащиния дом. Със сълзи от радост те благодарили на горските си другарчета и затичали бързо към вкъщи.

Когато стигнали до къщата, те заварили своя баща самотен и много тъжен. Тримата се прегърнали, плачейки от радост, като си обещали никога да не се разделят отново! С богатството на злата вещица семейството заживяло щастливо и останало заедно завинаги.

След края на приказката, с помощта на разказвача, децата биха могли да:

- Разговарят за захарта и влиянието, което оказва тя върху тяхното здраве (Хензел, Гретел и Вещицата);
- Поговорят за ябълките и морковите и затова колко полезни са те за човешкото здраве (птици и зайци);
- Разговарят за орехите, слънчогледовите семки и меда и как те помагат да бъдем здрави и силни (катеричките, мишките и пчелите).

Сценарий

Разказвач: Имало едно време един много беден дървар, който живял в малка къщичка в гората заедно с двете си деца – Хензел и Гретел. Семейството било толкова бедно, че бащата и неговите деца често вечеряли единствено купичка картофи или ориз и парче сух хляб, ако вечеряли изобщо. Децата виждали колко тъжен и отчаян бил баща им в опитите си да осигури тяхната прехрана, затова един ден решили заедно да тръгнат

далеч от дома в търсене на начин да помогнат на малкото им семейство да оцелее. *(Бащата седи угрижен на масата, а двете деца наблюдават от страни.)*

Хензел към Гретел: „Не се притеснявай, сестричке! Когато решим да се върнем, ще можем да намерим пътя към дома“. *(Хензел изтичва да вземе трохички от кухнята, пълни ги в джобовете си.)*

Разказвач: Призори, когато дърварят помолил Хензел и Гретел да отидат с него в гората, за да му помагат, децата се измъкнали незабелязано и продължили да вървят съвсем сами. Тъй като навлизали все по-навътре в гората Хензел пускал по една трохичка тук и там по мъхестата зелена пътека. *(Тримата тръгват заедно, след което остават само децата. Хензел пуска трохички по пътеката.)*

Разказвач: Вървели, вървели, докато изведнъж се натъкнали на една странна къщичка на средата на една поляна. Хензел и Гретел се приближават до къщичката и с изненада откриват, че тя е направена от бонбони, сладкиши, глазура, бисквити и шоколад. *(Хензел и Гретел се приближават до къщичката. Изумени са.)*

Хензел: „Това е шоколад!“ *(отчупва парче шоколадова мазилка от стената на къщичката)*

Гретел: „А това е глазура!“ *(изяжда друго парче от стената)*

Разказвач: Прегладнели, но много доволни, децата започнали да отчупват и ядат сладки късове от къщичката.

Гретел (с пълна уста): „Не е ли вкусно?“

Хензел (дъвчейки): „Ще останем тук!“

Разказвач: Тъкмо когато щяха да опитват парченце от бисквитената врата, тя тихичко се отвори. *(Появява се злата вещица.)*

Вещицата (с лукав поглед): „Така, така!“ „Влезте! Влезте, няма от какво да се страхувате!“

Разказвач: За нещастие на Хензел и Гретел, обаче, захарната къщичка бе на една стара вещица, която дебнела за непредпазливи дечица, а вкусната къща била само за примамка.

Вещицата към Хензел: „Ти си нищо друго освен кожа и кости! „Ще те угоя и ще те изям!“ *(Старицата затваря Хензел в клетката и му дава бонбони, а той ги крие в дъното на клетката.)*

Вещицата към Гретел: „Ти можеш да се заемеш с домакинската работа, след която ще изям и теб.“ *(Гретел се заема с домакинска работа.)*

Разказвач: Когато нощта падна, двете деца се опитваха да заспят, но се чувстваха наистина зле, заради всичките сладки храни, които бяха изяли. Не можеха да си починат – Хензел в клетката, а Гретел в твърдото си дървено легло. На сутринта, когато

все още се чувствали замаяни, двете деца решили, че ако искат да избягат живи, трябва да не ядат сладкишите, с които вещицата ще се опита да ги угои. *(Хензел и Гретел се опитват да заспят, чувстват се зле. Говорят си как да избягат.)*

Разказвач: За техен късмет злата старица имала много лошо зрение, а когато Гретел замаза очилата ѝ с масло вещицата съвсем не виждаше. Тя не успяла да забележи, че купчините бонбони, които били хвърлени в дъното на клетката на Хензел и под креватчето на Гретел са останали непокътнати. *(Гретел замазва очилата на старицата. Трупа неизядени бонбони под легълцето си.)*

Разказвач: Гретел успява да донесе малко плодове за двамата от няколко овощни дръвчета, намиращи се извън къщата. На третия ден обаче вещицата изгубила търпение и решила, че е време да изяде Хензел независимо дали се е угоил или не. *(Гретел носи плодове за нея и Хензел, тайничко си хапват от тях. Вещицата седи замислено на масата.)*

Вещицата *(гладно и нетърпеливо)*: „Запали огнището!“ „Ще хапна вкусно печено момче днес!“ „Изтичай да видиш дали пещта е достатъчно гореща.“

Гретел *(през сълзи)*: „Не мога да преценя дали е достатъчно гореща или не.“

Вещицата *(гневно)*: „Безполезно дете! Аз сама ще проверя готова ли е пещта.“

Разказвач: Когато обаче вещицата се навела, за да надникне вътре и да види дали добре гори огънят, внезапно Гретел я блъснала така силно, че старицата влетяла в пещта, след което момичето бързо затворило врата. Вещицата си получила заслуженото. Гретел се затичала да освободи брат си и двамата заедно се уверили, че врата на пещта е плътно затворена. Сред вещите на злата старица децата открили огромно ковчеже, пълно със златни монети. *(Гретел блъска старицата в пещта и затваря вратата, след което тича и освобождава брат си. Двете деца откриват ковчежето със златни монети.)*

Хензел: „Това може да спаси семейството ни и повече никога да не гладуваме.“ *(Той взема ковчежето под мишница и с Гретел излизат от къщицката на вещицата.)*

Разказвач: Когато децата поемат по пътеката, която ги довежда до къщата на вещицата, те с изненада откриват, че очевидно гладни птички и мишки са изяли всички трохички, които били пускали по пътеката, за да им покажат пътя обратно към къщи. В отчаянието си Хензел и Гретел продължавали да се вървят и да навлизат все по-навътре в гората. *(Децата вървят по пътеката към гората.)*

Птичките: „Това са малките дечица, чиито хляб ни нахрани онзи ден и които ни освободиха от злата вещица, която отравяше нашата гора. С всяка измината крачка те се отдалечават все повече от дома си, а от глад силите им ги напускат. Трябва да им помогнем!“

Разказвач: Така малките птички отлетели в далечината до едни овощни дървета и набрали различни плодове. Разказали и на горските пчелички за бедата, в която са изпаднали децата, и те решили да споделят с Хензел и Гретел своя мед. Птичките разговаряли също така и с катеричките, които от своя страна се съгласили да споделят събраните от тях орехи. *(Малките птички отлитат в далечината до овощни дървета и берат плодове. Разговарят с пчеличките и катеричките.)*

Мишките: „Това са малките децата, които ни нахрани със своите трохички хляб и ни спасиха от тъмната магия на злата вещица. Те се лутат все повече и повече. Силите им съвсем скоро ще ги напуснат.“ Трябва да им помогнем!“

Разказвач: Мишките изтичали до полето, откъдето събрали купчина сухи слънчогледови семки. Те дори успели да помолят за помощ и горските зайчета, които веднага се съгласили да помогнат на децата като има дадат от своите моркови и салати. *(Мишките тичат към полето и събират семки. Разговарят със зайчетата.)*

(Хензел и Гретел продължават да се лутат – наляво, надясно, нагоре и надолу по хълма – без ясна посока и без останала и капка сила.)

Разказвач: Малките горски помощници не владеели езика на хората, но били изключително умни! *(Птичките се групират в ято и със силни гласове започват да пеят, като по този начин насочват децата по пътя, водещ към дома им.)*

Хензел и Гретел (изнемощели) се заслушват в прекрасната песен, доверяват на птичките и ги следват.

Разказвач: Децата били на края на силите си, когато рояк от жужащи пчели и няколко малки катерички им донесли орехи и мед. *(Пчеличките идват, носейки мед и орехи. Децата били смаяни! (Хензел и Гретел гледат смаяно). Те благодарили на всички свои помощници и със свежи сили поели отново по пътя, следвайки омайната песен на птичките. Скоро обаче отново се почувствали изморени от дългия път. (Хензел и Гретел благодарят на пчелите и продължават пътя си. Спират уморени. Тогава се появяват гълъбите с малки круши и ябълки в човките си, мишките пък разтварят шепи, пълни със семки.)*

Разказвач: Изумени отново децата благодарили на малките горски животинки, че им помогнали да си възстановят силите чрез витамини и плодова захар. Тръгвайки след песента на птиците, този път били уверени, че са на прав път. *(Хензел и Гретел благодарят на животните и продължават по пътя си.)*

Разказвач: С падането на нощта, гората ставала все по-тъмна и по-тъмна, докато накрая настанал истински мрак. Птичките замлъкнали. Тогава малки светулки, също искащи да помогнат на децата, осветили пътя към къщата на бедния дървар, която била все по-близо. *(Светулките минават пред Хензел и Гретел и осветяват пътя им.)*

Разказвач: Нощта била наистина студена и ако Хензел и Гретел не успеели да стигнат до дома, те биха могли да замръзнат. Светулките правели всичко възможно да водят

децата в тъмнината, а през същото това време горските зайчета тичали наоколо с пресни моркови, които носели специално за изпадналите в беда братче и сестриче. *(Светулките продължават да водят децата. Зайчетата скачат след децата, носят им моркови и салати.)*

Разказвач: Децата лакомо си похапнали морковчета и отново се заредили със свежи сили от всички витамини и минерали, съдържащи се в тях. Полезните моркови подобрили тяхното зрение и те веднага забелязали в далечината мъжделивите светлини на бащиния дом. *(Хензел и Гретел хават моркови и салати. Тръгват отново по пътя си, взират се и виждат бащината къща. Тичат към нея.)*

Разказвач: Когато стигнали до къщата, те заварили своя баща самотен и много тъжен. Тримата се прегърнали, плачейки от радост, като си обещали никога да не се разделят отново! С богатството на злата вещица семейството заживяло щастливо и останало заедно завинаги. *(Децата виждат своя баща седнал на масата. Всички щастливо се прегръщат.)*

След края на приказката, с помощта на разказвача, децата биха могли да:

- Разговарят за захарта и влиянието, което оказва тя върху тяхното здраве (Хензел, Гретел и Вещицата);
- Поговорят за ябълките и морковите и затова колко полезни са те за човешкото здраве (птици и зайци);
- Разговарят за орехите, слънчогледовите семки и меда и как те помагат да бъдем здрави и силни (катеричките, мишките и пчелите).